

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про припинення конституційного провадження у справі за конституційним зверненням публічного акціонерного товариства „Луганське регіональне управління автобусних станцій“ щодо офіційного тлумачення положень частин четвертої, п'ятої статті 36 Закону України „Про автомобільний транспорт“

м. К и ї в
22 жовтня 2013 року
№ 18-уп/2013

Справа № 1-6/2013

Конституційний Суд України у складі суддів:

Овчаренка В'ячеслава Андрійовича – головуючого,
Бауліна Юрія Васильовича,
Бринцева Василя Дмитровича,
Вдовіченка Сергія Леонідовича,
Головіна Анатолія Сергійовича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича,
Колоса Михайла Івановича,
Литвинова Олександра Миколайовича,
Маркуш Марії Андріївни,
Пасенюка Олександра Михайловича – доповідача,
Сергейчука Олега Анатолійовича,
Стецюка Петра Богдановича,
Тулицького Олександра Миколайовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,

розглянув на пленарному засіданні справу за конституційним зверненням публічного акціонерного товариства „Луганське регіональне управління автобусних станцій“ (далі – Товариство) щодо офіційного тлумачення положень частин четвертої, п'ятої статті 36 Закону України „Про автомобільний транспорт“ від 5 квітня 2001 року № 2344–III (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 22, ст. 105) з наступними змінами (далі – Закон).

Заслухавши суддю-доповідача Пасенюка О.М. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Товариство звернулося до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень частин четвертої, п'ятої статті 36 Закону в аспекті питання, чи має власник автостанції право отримувати за надання обов'язкових послуг автостанційний збір з усіх без виключення осіб, які придбавають проїзні квитки, у тому числі із тих, кому чинним законодавством України надано пільги щодо проїзду автомобільним транспортом.

Необхідність в офіційному тлумаченні зазначених положень Закону автор клопотання мотивує неоднаковим їх застосуванням судами при вирішенні питання про правомірність стягнення власниками автостанцій автостанційного збору із пільгових категорій пасажирів. На підтвердження цього Товариство посилається на ухвалу Вищого адміністративного суду України від 22 лютого 2012 року, згідно з якою послуги автостанції є окремим видом послуг, за надання яких стягується автостанційний збір, що не є платою за проїзд, а тому пільги зі сплати вартості проїзду, встановлені статтею 37 Закону, не поширюються на оплату послуг автостанції, а також наводить постанову цього суду від 3 липня 2012 року, що містить протилежний висновок стосовно визнання протиправним стягнення власниками автостанцій автостанційного збору з громадян, які відповідно до Закону мають право безоплатного проїзду автомобільним транспортом.

2. Третя колегія суддів Конституційного Суду України Ухвалою від 17 січня 2013 року відкрила конституційне провадження у цій справі.

3. У процесі розгляду справи Конституційний Суд України дійшов висновку, що конституційне провадження у справі підлягає припиненню.

З огляду на те, що державна влада в Україні здійснюється на засадах її поділу на законодавчу, виконавчу та судову (частина перша статті 6 Конституції України), Конституційний Суд України не може втручатися у діяльність законодавчого органу державної влади та заповнювати прогалини

У Х В А Л И В:

1. Припинити конституційне провадження у справі за конституційним зверненням публічного акціонерного товариства „Луганське регіональне управління автобусних станцій“ щодо офіційного тлумачення положень частин четвертої, п'ятої статті 36 Закону України „Про автомобільний транспорт“ від 5 квітня 2001 року № 2344–III на підставі пункту 3 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ